

С а м а.

Въ зори на старата черница слиза
отъ синьото небе надъ Люлинъ
една самотна пепелява птица.

О, какъ печално бий крила и гука,
отронва бѣла перушина.
Лжчитѣ съ бѣлитѣ пера играятъ.

На двора първото кокиче гледа
разплаканата малка птица; —
съ каква любовъ и нѣжностъ я обича!

Тукъ нѣма ли да мине оня спътникъ, —
отъ ланското гнѣздо пѣвеца?
За него бѣлитѣ пера се ронятъ.

На старата хаджийска църква биятъ
камбанитѣ преди вечерня.
По стрѣхитѣ, по улицитѣ мръква.

И все тамъ, въ старата черница гука,
неспирно рони перушина,
разплаканата пепелява птица.